

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ JUDr. Ing. D. – S.S., M.**, zastúpeného JUDr. J., advokátom v B.B., **2/ A.**, bývajúcej v B.B., proti žalovaným **1/ JUDr. J.**, B.B., správcovi konkurznej podstaty úpadcu **Ž.**, B.B., **2/ V., Z.**, o **určenie vlastníctva a iné**, vedenej na Okresnom súde Senica pod sp. zn. 4 C 102/2003, na dovolanie žalobcu 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 2. mája 2012 sp. zn. 24 Co 30/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žiadnemu z účastníkov náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Súd prvého stupňa po poslednej úprave žalobného petitu, v poradí druhým rozsudkom z 24. septembra 2009 č.k. 4 C 102/2003-762

1/ zamietol žalobu žalobcov, ktorou sa domáhali určenia, že nehnuteľnosť, rekreačná chata, postavená na parc. č. X., vedená na LV č. X. s.č. X. na parc. č. X., okres S., obec P., kat. úz. P. patrí do podielového spoluvlastníctva žalobcov, a to každému v ½ k celku,

2/ žalobu žalobcov proti žalovanému 1/ zamietol,

3/ žalobcom uložil povinnosť zaplatiť doplatok súdneho poplatku každému vo výške 1.027,70 Eur do troch dní

4/ žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania

5/ zastavil konanie o návrhu žalobcov v časti určenia, že kúpna zmluva uzavretá medzi žalovaným 1/ a žalovanou 2/ týkajúca sa predaja nehnuteľností vedených na Správe katastra S. pre kat. úz. P. na LV č. X. ako budova s.č. X. na parc. č. X., druh stavby – rekreačná chata, zap. pod pol. V. je neplatná a táto sa zrušuje,

6/ zastavil konanie o návrhu v časti zrušenia vkladu pod pol. V. na LV č. X. týkajúceho sa stavby X. – rekreačné objekty, telovýchovné zariadenia – stavba so s.č. X., pozemok neusporiadaný, na parc. č. X..

Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil ustanovením § 132 ods. 1, 2, Občianskeho zákonníka a § 80 písm. c/ O.s.p., vecne tým, že z vykonaného dokazovania mal preukázané, že zmluvou o predaji časti podniku z 30. apríla 1992 Federálny fond národného majetku ČSFR ako predávajúci previedol na S., G., zastúpenú riaditeľom JUDr. Ing. D., ako kupujúceho, vlastnícke právo ku všetkým veciam, všetky iné práva a majetkové hodnoty, ktoré slúžili k prevádzkovaniu privatizovanej jednotky Ž., špecifikované v článku II. a III. zmluvy, ktoré boli obsiahnuté v prílohe č. 2 a kupujúci prebral všetky záväzky predávajúceho súvisiace s predávaným podnikom a zaviazal sa zaplatiť kúpnu cenu. Žalobca 1/ dňa 23. júla 1992 za účasti žalobkyne 2/ a ďalších dvoch spoločníkov založili novú obchodnú spoločnosť pod obchodným názvom Ž., so sídlom Š.. V ten istý deň žalobca 1/ uzavrel so S., B., úverovú zmluvu na sumu 454.000.000,- Kčs, pričom banka úverovú zmluvu realizovala v ten istý deň a kúpnu cenu zaplatila Federálnemu fondu národného majetku ČSFR. Dodatkom č. 1 z 23. novembra 1992 a dodatkom č. 3 zo 14. decembra 1992 sa spoločenská zmluva o založení spoločnosti Ž., zmenila tak, že spoločník S.S., M., zmenila obchodné meno na JUDr. Ing. D.S.D., Š.B., pričom tento spoločník v súlade s § 59 a § 102 ods. 3 Obchodného zákonníka vniesol ako nepeňažný vklad do spoločnosti časť podniku Ž. so sídlom v B.B., v rozsahu, ktorý nadobudol na základe zmluvy o predaji podniku z 30. apríla 1992 a jej príloh, ako aj zápisu o odovzdaní a prevzatí vecí podľa ust. zákona č. 92/1991 Zb., s výnimkou nehnuteľnosti v S. - lodenice, kat. úz. S., LV č. X., parc. č. X. o výmere 904 m². Štátne notárstvo B. I. 28. decembra 1992 zaregistrovalo zmenu spoločenskej zmluvy o založení spoločnosti záznamom č. R.. Týmto dňom sa zmena spoločenskej zmluvy stala právoplatnou, právne účinnou, teda i vkladu schopnou listinou, pretože registráciou zmluvy štátnym notárstvom sa splnila zákonná požiadavka v zmysle § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v roku 1992. Súd dospel k záveru, že vnesenie majetku do vlastníctva úpadcu

Ž., sa realizovalo v súlade s § 59 ods. 3 a § 109 ods. 3 Obchodného zákonníka za primeraného použitia § 476 a nasl. Obchodného zákonníka a tento majetok bol v čase vyhlásenia konkurzu majetkom úpadcu. Súd vychádzal i z rozhodnutí senátov Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Obo 170/1996 zo 14. mája 1997 a sp. zn. 6 Obo 62/2003 z 24. septembra 2003, v ktorých boli vyslovené právne stanoviská, že žalobcovia nepreukázali, že vlastníctvo k nehnuteľnostiam nepatrí úpadcovi Ž. V rozsudku sp. zn. 2 Obo 170/1996 Najvyšší súd SR určil, že JUDr. Ing. D. - S.S., B., zmenou spoločenskej zmluvy z 23. novembra 1992 o založení spoločnosti, vniesol majetok v rozsahu podľa čl. IV. bod 5 zmeny spoločenskej zmluvy, a preto nie je možné s úspechom sa domáhať určenia opaku, že tento majetok patrí do podielového spoluvlastníctva žalobcov s nepodloženým tvrdením, že tento majetok do spoločnosti vnesený nebol. Rozsudkom sp. zn. 6 Obo 62/2003 Najvyšší súd SR potvrdil rozhodnutie Krajského súdu v B. sp. zn. 81 Cb 80/1997-859 z 9. decembra 2002, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu JUDr. Ing. D. - S., ktorou žalobca uplatnil nárok na vylúčenie veci z konkurznej podstaty úpadcu Ž. Podľa názoru súdu žalobca ako nepeňažný vklad vniesol do spoločnosti Ž. časť podniku Ž. B. v rozsahu, ktorý nadobudol na základe zmluvy o predaji podniku z 30. apríla 1992 a jej príloh, čiže vniesol všetky hnuťelné a nehnuteľné veci, ktoré sa nachádzali v tej časti podniku, ktorý navrhovateľ sprivatizoval. Podľa súdu žalobcovia neunesli dôkazné bremeno a nepreukázali, že sporná nehnuteľnosť patrí do ich podielového spoluvlastníctva. Zamietnutie žaloby voči žalovanému 1/ odôvodnil nedostatkom jeho pasívnej legitímácie, výroky, ktorými zastavil konanie, odôvodnil ustanovením § 96 O.s.p. a späťvzatím žaloby žalobcami v týchto častiach. Rozhodnutie o dovyrubení súdneho poplatku odôvodnil predmetom konania a hodnotou sporu a rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. a vzdaním sa žalovanou 2/ nároku na náhradu trov konania.

Krajský súd v Trnave na odvolanie žalovaného 1/ do výroku, ktorým súd žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania a odvolanie žalobcov do všetkých výrokov okrem výroku, ktorým súd nepriznal žalovaným náhradu trov konania, napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že

1/ návrh na určenie, že nehnuteľnosť, rekreačná chata, postavená na parc. č. X. vedená na LV č. X., s.č. X. na parc. č. X., okres S., obec P., kat. úz. P. patrí do podielového spoluvlastníctva žalobcov každému v 1/2, zamietol,

2/ výrok rozsudku, ktorým súd zamietol žalobu voči žalovanému 1/ zrušil,

3/ výrok rozsudku, ktorým bola žalobcom uložená povinnosť doplatiť súdny poplatok zrušil,

4/ výrok rozsudku o náhrade trov vo vzťahu k žalovanému 1/ zrušil a vec vrátil v tomto rozsahu súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a v časti týkajúcej sa náhrady trov konania žalovanej 2/ zmenil tak, že jej náhradu trov konania nepriznal,

5/ výroky, ktorými súd prvého stupňa zastavil konania v časti určenia neplatnosti kúpnej zmluvy a v časti týkajúcej sa zrušenia vkladu, potvrdil,

a žalovanej 2/ nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

V odôvodnení svojho rozsudku poukázal na dostatočne zistený skutkový stav veci súdom prvého stupňa, ktorým bolo jednoznačne preukázané, že majetok pôvodne patriaci žalobcom následne bol vnesený do majetkovej podstaty úpadcu, a teda už nemôže tvoriť podielové spoluvlastníctvo žalobcov. Poukázal tiež na právoplatné rozhodnutia okresných a krajských súdov a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veciach žalobcov vo vzťahu k úpadcovi a vnesenému majetku do podstaty úpadcu. Odvolanie žalobcov vo veci samej a v časti zastavenia konania nepovažoval za dôvodné a preto v týchto častiach napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a len z dôvodu správnej formulácie prvého a druhého výroku ich spojením do výroku jedného, formálne napadnutý rozsudok zmenil. Odvolanie žalobcov v časti týkajúcej sa povinnosti doplatiť súdny poplatok považoval za dôvodné, preto v tejto časti napadnutý rozsudok zrušil bez potreby náhrady iným výrokom a rovnako za dôvodné považoval aj odvolanie žalovaného 1/ v časti týkajúcej sa jeho trov konania, preto v tejto časti napadnutý výrok rozsudku súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu do všetkých výrokov okrem výroku, ktorým odvolací súd zrušil povinnosť žalobcov doplatiť súdny poplatok, podal dovolanie len žalobca 1/. Navrhol rozhodnutie odvolacieho súd zmeniť tak, že dovolací súd

1/ určí, že predmetná nehnuteľnosť – rekreačná chata patrí do vlastníctva žalobcu 1/,

2/ zruší výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorým zrušil návrh žalobcov proti žalovanému 2/,

3/ zmení výrok rozsudku odvolacieho súdu v časti týkajúcej sa náhrady trov konania žalovaného 1/ tak, že mu náhradu trov konania neprizná,

4/ zruší výrok, ktorým potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa v časti zastavenia konania o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy a jej zrušenia a v časti návrhu na zrušenie vkladu,

a zároveň žiadal, aby dovolací súd vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (?).

Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 237 písm. b/, f/, g/, § 238 ods. 1, § 239 ods. 1 písm. a/, § 241 ods. 1, 2 písm. a/, b/, c/ O.s.p. Vady konania podľa dovolateľa spočívajú v tom, že v záhlaví rozsudku súd uvádza žalovaného JUDr. J., ktorý nemal procesnú spôsobilosť byť účastníkom konania, súd odňal možnosť účastníkovi konať pred súdom, keďže odvolací súd rozhodol bez pojednávania, žalobcovi bol odňatý zákonný sudca JUDr. A., ktorý rozhodoval vo veci sp. zn. 24 Co 31/2010, o ktorej zmene žalobca nebol vyrozumený. Ďalej zopakoval skutočnosti uvádzané v priebehu celého konania, zdôraznil, že súpis konkurznej podstaty bol úmyselne vyhotovený spoločníkmi v rozpore so zákonom fiktívne, lebo bol vyhotovený konateľmi na základe účtovnej evidencie a skutočný rozsah majetku sa nemohol zistiť, pretože sa pred vyhlásením konkurzu nevykonala fyzická inventarizácia. Vnesenie majetku ako nepeňažného vkladu v zmysle Spoločenskej zmluvy č. 1 z 23. novembra 1992 do spoločnosti Ž. sa nikdy neuskutočnilo. Zmluva o predaji časti podniku medzi S. nebola uzatvorená. Poukázal na to, že ani jeden súd sa nezapodieval právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vysloveným v uznesení sp. zn. 6 Obo 220/1998, ktorý boli súdy povinné rešpektovať, a to, že rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obo 170/1996 nebolo rozhodnuté o vlastníctve a na nesprávnosť ktorého poukazoval v celom konaní. Uviedol, že pri rozhodovaní o trovách konania odvolací súd nepostupoval jasne, určito a presvedčivo a žiadal prihliadnúť aj na iné vady konania, ktoré nie sú v dovolaní žalobcom uplatnené a majú zásadný význam pre rozhodnutie vo veci.

Žalobkyňa 2/ vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného 1/ uviedla, že ona dovolanie nepodala, avšak s jeho dovolaním sa stotožňuje.

Žalovaný 1/ v písomnom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a jeho výrok len formálne zmenil

jeho preformulovaním. Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti tomuto rozsudku preto nie sú dané a navrhol dovolanie žalobcu 1/ odmietnuť.

Žalovaná 2/ vyjadrenie k dovolaniu nepodalala.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Jeho úpravou v občianskom súdnom konaní je dotknutý princíp nezmeniteľnosti a záväznosti rozhodnutí súdov, ktoré nadobudli právoplatnosť. Dovoláním preto možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, len pokiaľ to zákon výslovne pripúšťa (por. § 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. Dovolanie proti rozsudku je prípustné, ak smeruje proti rozsudku, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.). Prípustnosť dovolania proti takémuto zmeňujúcemu rozsudku je založená na rozdielnosti rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku prvého stupňa. Súdna prax totiž dospela už skôr k záveru, že pre úvahu, či ide o rozsudok zmeňujúci, je rozhodujúce nie to, ako ho odvolací súd označil a či formálne rozhodol podľa § 220 O.s.p. alebo či postupoval podľa § 219 O.s.p., ale to, či posúdil práva a povinnosti v právnych vzťahoch účastníkov konania po obsahovej stránke inak než súd prvého stupňa (por. R 12/1994, rozsudok NS SR sp. zn. 1 Cdo 182/2009, sp. zn. 3 Cdo 137/2004, sp. zn. 4 Cdo 90/1992). O rozdielne rozsudky ide vtedy, ak okolnosti, významné pre rozhodnutie veci posúdili oba sudy rozdielne, v dôsledku čoho odlišne určili alebo deklarovali práva a povinnosti účastníkov. Odlišnosťou sa pritom nemá na mysli rozdielne právne posúdenie veci, pokiaľ nemalo vplyv na obsah práv a povinností účastníkov, ale záver súdu odlišne konštituujujúci alebo deklarujujúci práva a povinnosti v právnom vzťahu účastníkov. Pre posúdenie, či ide o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, nie je významné formálne hľadisko, ale obsahové hľadisko. Významné nie je ani to, či výroky rozsudkov súdov oboch stupňov sú alebo nie sú odlišne naformulované – aj v tomto zmysle je rozhodujúce obsahové

hládisko. Pokiaľ odvolací súd posúdil práva a povinnosti účastníkov daného právneho vzťahu rovnako, nejde o zmeňujúci rozsudok, ale o potvrdzujúci rozsudok.

Hoci v predmetnej veci odvolací súd vo výroku svojho rozhodnutia uviedol, že rozsudok súdu prvého stupňa zmeňuje, v skutočnosti nejde o zmeňujúci rozsudok v zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. Odvolací súd totiž žalobu o určenie, že nehnuteľnosť – rekreačná chata, postavená na parc. č. X. vedená na LV č. X., s.č. X. na parc. č. X., okres S., obec P., kat. úz. P. patrí do podielového spoluvlastníctva žalobcov 1/, 2/ každému v jednej polovici, zamietol a zároveň zrušil ďalší samostatný výrok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým osobitne zamietol žalobu žalobcov proti žalovanému 1/. Odvolací súd to, že výrok svojho rozhodnutia formálne označil ako zmeňujúci, v rozsudku odôvodnil potrebou správnej formulácie týchto dvoch výrokov do jedného výroku. Dovolací súd na tomto mieste považuje za potrebné uviesť, že na dosiahnutie rovnakého výsledku stačilo zrušiť druhý výrok rozsudku súdu prvého stupňa ako nadbytočný, ktorá skutočnosť však nič nemení na tom, že predmetom odvolacieho konania stále zostalo určenie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti – rekreačnej chate v kat. úz. P.. Odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa uzavrel, že žalobcovia nie sú podieloví spoluvlastníci predmetnej nehnuteľnosti, teda pri rovnakom skutkovom základe veci posúdil žalobu ako nedôvodnú. Zrušenie samostatného výroku o zamietnutí žaloby voči žalovanému 1/ ako nadbytočného vo výroku o veci samej, nerobí z napadnutého rozhodnutia zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu. Keďže práva a povinnosti účastníkov konania boli súdom prvého stupňa a súdom odvolacím určené rovnako a aj okolnosti významné pre rozhodnutie vo veci samej súdy posúdili zhodne, nemožno vyvodiť záver, že rozhodnutie odvolacieho súdu je obsahovo odlišné od rozhodnutia súdu prvého stupňa. Za týchto okolností potom nebola splnená podmienka prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. vychádzajúca zo zásady diformity (rozdielnosti) rozhodnutia súdu prvého stupňa a rozhodnutia súdu odvolacieho v časti týkajúcej sa veci samej, keď vo zvyšných dvoch výrokoch (konanie zastavujúcich) odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Neboli splnené ani ďalšie podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ustanovenia § 238 O.s.p. V predmetnej veci dovolací súd totiž nevyslovil právny názor, od ktorého by sa odvolací súd mohol odchýliť (§ 238 ods. 2 O.s.p.) a nejde ani o potvrdzujúci rozsudok, v ktorom odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania (§ 238 ods. 3 O.s.p.), pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Keďže dovolaním napadnutý rozsudok

odvolacieho súdu nevykazuje niektorý zo znakov uvedený v § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., je zrejmé, že ide o prípad, v ktorom Občiansky súdny poriadok dovolanie podľa citovaného zákonného ustanovenia nepripúšťa.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., dovolací súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale komplexne sa zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. V zmysle § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Pre záver o existencii niektorej z uvedených procesných väd nie je rozhodujúci subjektívny názor účastníka o tom, že v konaní došlo k jednej z týchto väd, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd. Procesné vady podľa § 237 písm. a/, c/, d/, e/ dovolateľ netvrdil a ich existencia v dovolacom konaní nevyšla najavo.

So zreteľom na dovolateľom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia dovolateľa, že v prejednávanej veci účastník konania nemal spôsobilosť byť účastníkom konania (§ 237 písm. b/ O.s.p.), postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) a „žalobcovi bol odňatý zákonný sudca JUDr. A.“ (§ 237 písm. g/ O.s.p.).

Podľa ustanovenia § 237 písm. b/ O.s.p., dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu, ak ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania.

Z obsahu spisu vyplýva, že uznesením Mestského súdu v B. z 1. februára 1999 č.k. 38 K 111/95-59, bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka Ž., Š.B. a za správcu konkurznej

podstaty bol ustanovený JUDr. J.. Z dôvodu úmrtia ustanoveného správcu konkurznej podstaty, súd uznesením z 13. októbra 2011 č.k. 38 K 111/1995-5561, ustanovil do funkcie nového správcu konkurznej podstaty, Ing. M., PhD., ktorú na jej návrh uznesením z 2. decembra 2011 č.k. 38 K 111/1995-5568, zbavil funkcie správcu konkurznej podstaty a do funkcie správcu konkurznej podstaty ustanovil JUDr. J..

Z uvedeného vyplýva, že konanie nie je postihnuté namietanou vadou uvedenou v § 237 písm. b/ O.s.p., pretože v čase rozhodovania odvolacím súdom bol namiesto zosnulého JUDr. J. novo ustanoveným správcom konkurznej podstaty JUDr. J. a rozsudok odvolacieho súdu z 2. mája 2012 sp. zn. 24 Co 30/2010 mu bol doručený v zmysle pokynu dovolacieho súdu, dňa 17. mája 2013 (por. doručenkú na čl. 963 p.v.) Dovolací súd poznamenáva, že uvedenie nesprávneho mena správcu konkurznej podstaty v záhlaví rozsudku odvolacieho súdu v prejednávanej veci je potrebné považovať za chybu v písaní, ktorú je podľa ustanovenia § 164 O.s.p. možné kedykoľvek, aj bez návrhu, opraviť.

Dovolateľ ďalej namietal vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p, ktorú vyvodzoval z toho, že odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania.

Odvolací súd v danom prípade vec prejednal a rozhodol 2. mája 2012. Podľa ustanovenia § 214 ods. 1 O.s.p. v znení zákona č. 388/2011 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť 1. januára 2012, na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. ale v ostatných prípadoch (než sú uvedené v § 214 ods. 1 O.s.p.) môže odvolací súd rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Z dovolaním napadnutého rozhodnutia vyplýva, že a/ odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a že z tohto dôvodu nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie (por. vyššie uvedené), b/ nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, c/ so zreteľom na povahu prejednávanej veci nič nenasvedčuje tomu, že by nariadenie odvolacieho pojednávania vyžadoval dôležitý verejný záujem, keďže nejde o veci týkajúce sa v rôznych súvislostiach väčšieho okruhu osôb, napr. spory týkajúce sa územného celku a pod. Z Dohovoru o ľudských právach a základných

slobodách a ani z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nemožno vysledovať, že by sa malo na všetkých súdnych inštanciách pojednávanie vykonávať verejne. Postupom odvolacieho súdu, ktorý sa nepriečil zákonu, nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti dovolateľa konať pred súdom.

Pre úplnosť treba dodať, že účastníci boli riadne upovedomení o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu spôsobom, ktorý zodpovedá § 156 ods. 3 v spojení s § 214 ods. 2 a § 211 ods. 2 O.s.p. na úradnej tabuli súdu dňa 16. apríla 2012 (por. č.l. 847), čo vyplýva aj zo zápisnice o vyhlásení rozsudku Krajského súdu v Trnave (por. č.l. 864) a oznam bol z úradnej tabule zvesený 2. mája 2012.

To znamená, že postup odvolacieho súdu v prejednávanej veci bol v súlade s § 214 ods. 2 O.s.p., odvolací súd mohol vec prejednať a rozhodnúť bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dovolateľ bezdôvodne namieta vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 237 písm. g/ O.s.p., resp. k námietke dovolateľa, že mu bol odňatý zákonný sudca najvyšší súd uvádza:

V zmysle citovaného ustanovenia § 237 písm. g/ O.s.p. dôvodom prípustnosti dovolania je aj to, že súd nebol správne obsadený, pričom súd nie je správne obsadený, ak vo veci nerozhoduje zákonný sudca. Právo na zákonného sudcu zaručuje Ústava Slovenskej republiky v čl. 48 ods. 1, podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi; príslušnosť súdu ustanoví zákon. Uvedený ústavný príkaz je neopomenuteľnou podmienkou riadneho výkonu súdnej moci. Na jednej strane dotvára a upevňuje sudcovskú nezávislosť a na druhej strane predstavuje pre každého účastníka konania rovnako cennú záruku, že na rozhodovanie o jeho veci sú povolávané súdy a sudcovia podľa vopred daných zásad (procesných pravidiel) tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy, a aby bol vylúčený - pre rôzne dôvody a rozličné účely - výber súdov a sudcov „ad hoc“. Okrem procesných pravidiel určovania príslušnosti súdov a ich obsadenia, ako garancia proti novej svojvôli, je súčasťou základného práva na zákonného sudcu i zásada pridelovania súdnej agendy a určenie zloženia senátov na základe pravidiel obsiahnutých v rozvrhu práce. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o súdoch“) zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva

funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte (§ 3 ods. 3 zákona o súdoch). Zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce (§ 3 ods. 4 zákona o súdoch). V zmysle § 50 ods. 2 písm. b/ a c/ zákona o súdoch, rozvrh práce obsahuje, okrem iného, zloženie senátov s uvedením predsedu senátu a ďalších sudcov a určenie spôsobu zastupovania sudcov tak, aby bolo možné zabezpečiť v súlade s osobitnými zákonmi konanie a rozhodovanie v prejednávanej veci v prípade vylúčenia sudcu a v prípade náhlej prekážky brániacej sudcovi vykonať jednotlivé úkony. Rozvrh práce musí byť v týchto otázkach pre účastníkov predvídateľný a transparentný. Pokiaľ príslušný senát, stanovený rozvrhom práce, prejedná a rozhodne vec v inom, než určenom zložení, môže sa tak stať iba vtedy, ak je absencia rozvrhom práce určených sudcov dôvodná. Za takú treba považovať najmä vylúčenie sudcu z dôvodu zaujatosti a jeho odôvodnenú neprítomnosť (v dôsledku choroby, dovolenky, pracovnej cesty a pod.).

Dovolateľ svoju námietku v zmysle ustanovenia § 237 písm. g/ O.s.p. odôvodňuje tým, že vo veci vedenej na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 24 Co 31/2010 (uznesenie týkajúce sa oslobodenia žalobcu od súdnych poplatkov v tomto konaní – pozn. dovolacieho súdu) rozhodol senát pod vedením JUDr. A., zatiaľ čo o odvolaní proti rozsudku – vec vedená pod sp. zn. 24 Co 30/2010, JUDr. A. nebol členom senátu, o ktorej zmene dovolateľ nebol informovaný.

Zloženie senátu, ktorý vec prejednal a rozhodol, bolo určené v súlade s platným rozvrhom práce a dodatkom č. 11 k rozvrhu práce Krajského súdu v Trnave, zapísaného pod spisovou značkou 1SprR 26/2011 z 9. septembra 2011 na strane č. 2 rímska II. Dovolací súd zistil, že Krajský súd v Trnave vo veci vedenej pod sp. zn. 24 Co 31/2010 rozhodol 14. decembra 2010 v senáte 24 Co v zložení: riadiaci a organizujúci činnosť senátu predseda - JUDr. A., členka senátu JUDr. L., referujúca členka senátu JUDr. M.. Na základe vyššie uvedeného dodatku bod II., od 15. septembra 2011 nastúpila do výkonu funkcie sudcu JUDr. P., PhD., ktorá bola zaradená na občianskoprávny úsek, súdne oddelenie 24 a táto zmena sa premietla aj do tabuľky na strane 28 rozvrhu práce (strane 7 dodatku) kde je ako predsedníčka senátu, ktorá riadi a organizuje jeho činnosť uvedená JUDr. L., zastupujúci predseda senátu JUDr. A., a JUDr. P., PhD. a členka senátu JUDr. M.. Ak potom bola vec vedená na

Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 24 Co 30/2010 prejednaná 2. mája 2012 senátom 24 Co v zložení JUD. L. – predsedníčka senátu, JUDr. M. – referujúca členka senátu a JUDr. P., PhD. – členka senátu, odvolacie konanie nebolo zaťažené vadou podľa § 237 písm. g/ O.s.p., spočívajúcou v nesprávnom obsadení súdu.

Dovolateľ tiež namieta, že konanie je postihnuté aj inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 1 písm. b/ O.s.p.) spočívajúcou v podstate v tom (vychádzajúc z obsahu dovolania - § 41 ods. 2 O.s.p.), že súdy nesprávne vyhodnotili výsledky vykonaného dokazovania. Dovolací súd poukazuje na to, že nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov nie je uvedené medzi prípustnými dôvodmi dovolania, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 241 ods. 1 písm. a/ až c/ O.s.p. Pre tento záver svedčí i ustanovenie § 243a ods. 2, veda druhá O.s.p., ktoré upravuje, že dovolací súd nevykonáva dokazovanie. Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Z § 132 O.s.p. vyplýva, že dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Pri uplatnení zásady voľného hodnotenia dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Iba výnimočne zákon súdu ukladá určité obmedzenie pri hodnotení dôkazov (napr. § 133, § 134, § 135 O.s.p.). Ťažisko dokazovania je v konaní na súde prvého stupňa; skutkové závery tohto súdu je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 ods. 3 až 5 O.s.p.). Súd rozhodujúci o dovolaní nepreskúmvava správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to už len z toho dôvodu, že v konaní o tomto opravnom prostriedku nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy; na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu totiž nemá možnosť dôkazy sám vykonávať (§ 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.). Keď najvyšší súd nemôže vykonávať dokazovanie, tak nemôže iba na základe súdnych spisov preskúmať správnosť hodnotenia dôkazov súdom, lebo si nemôže pre svoje rozhodnutie zabezpečiť rovnaké podklady a predpoklady doplnením alebo zopakovaním dokazovania, aké mal súd, ktorý dôkazy hodnotil.

Namietané nesprávne hodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Ak aj súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu 1/ spochybňujúcu úplnosť – nedostatočnosť zistenia skutkového stavu veci treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Dovolateľ namietal aj skutočnosť, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav.

O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalobcu 1/ boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalobcom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobcu 1/ nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie

dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Rovnako v zmysle ustanovenia § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s ustanovením § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. dovolací súd odmietol aj dovolanie žalobcu 1/ smerujúce voči výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania, nakoľko touto časťou dovolania napadnuté rozhodnutie má povahu uznesenia (§ 167 ods. 1 O.s.p.), prípustnosť dovolania proti nemu vylučuje ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. a ani v tomto prípade dovolací súd nezistil, že by došlo k vade konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

O náhrade trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie § 146 ods. 2 O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. augusta 2014

JUDr. Edita B a k o š o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová